

รู้กรรมด้วยธรรมะ

ประกาศ จุลชาติ

R6005

การเจริญสติปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จะแก้กรรมได้ และจะรู้กรรมของตนเองได้ นั้นจริงหรือ? ข้าพเจ้าเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เรื่องเวรเรื่องกรรมไม่เคยเชื่อ จนได้มาประสบกับตัวเองได้พิสูจน์เอง....

ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นเด็กหญิงที่แข็งแรง สุขภาพร่างกายสมบูรณ์ดี แต่มีแผลติดตัวมาอยู่ตรงกระเบนเหน็บ ซึ่งตรงกับจุดศูนย์รวมประสาท เป็นแผลลึก กว่าจะรักษาให้หายได้เป็นเวลาหลายวัน ต่อมาถูกตะปูตำที่เท้า ทำให้อักเสบเดินไม่ได้ ได้รับการผ่าตัดจากแพทย์ แต่ก็กลายเป็นคนเท้าพิการ

เวลาผ่านไปหลายปี ความพิการที่เท้าก็ยังไม่หาย ขาก็เริ่มลีบเล็กลง ไม่มีแรง จึงได้เข้าโรงพยาบาลผ่าตัดหลังตรงกระเบนเหน็บ เพื่อแก้ระบบประสาทตั้งแต่เอวถึงปลายเท้าให้ดีขึ้น ในเวลาต่อมาขาข้างขวาเกิดอ่อนแรงลงไปมาก ปลายเท้าตึงต้องผ่าตัดแก้ไขกันอีก โดยตอกข้อเท้าให้หักแล้วรัดปลายเท้าขึ้น เอาเหล็กเสียบตรึงไว้ ๓ อัน ต้องใส่เฝือกอยู่นาน ปัจจุบันนี้เหล็กที่เสียบกระดูกไว้เกิดหลวม เวลาเดินถ้าก้าวเท้าไม่ถูกจังหวะจะเจ็บ แพทย์ให้ผ่าตัดใหม่ ข้าพเจ้าไม่ผ่า ขอยุติการผ่าตัดกันเสียที ไม่ทราบว่ามีเวรกรรมอะไร ถูกตะปูตำเท่านั้น ต้องกลายมาเป็นคนขาพิการ แต่ข้าพเจ้าก็อดทน ต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บที่ประดังกันเข้ามา บางครั้งเป็นพร้อมกันตั้ง ๓ โรค ขาเจ็บ เป็นไข้ กระเพาะปัสสาวะอักเสบ ปัสสาวะออกมาเป็นเลือด เป็นในเวลาเดียวกันหมด มีคนแนะนำให้ไปหาพระให้ท่านดูให้ว่ามีเวรกรรมอะไร จะได้แก้กรรมได้ถูก ข้าพเจ้าไม่เชื่อ จนกระทั่งครั้งหนึ่งผู้อำนวยการกองวิเคราะห์ กรมพัฒนาที่ดิน คือคุณศิริพันธุ์ จิตะสมบัติ ได้กรุณาพาข้าพเจ้าไปหาพระที่จังหวัดนครปฐม ท่านบอกว่าท่านช่วยอะไรไม่ได้เลย เจ้ากรรมนายเวรมารุมล้อมท่านเต็มไปหมด และบอกว่า **อย่าช่วย ผู้หญิงคนนี้เป็นคนใจร้ายมาก** ข้าพเจ้าไม่เชื่อ จึงพูดทำทนายออกไป **“ถ้าอย่างนั้นก็ให้มาเอาชีวิตไปเสีย เอาไปเดี๋ยวนี้เลย”** พระท่านก็ยิ้มถามว่า **“จะเอาอย่างนี้จริง ๆ หรือ”** ข้าพเจ้าตอบยืนยัน ท่านก็นิ่งสมาธิติดต่อเจ้ากรรมนายเวรอยู่ครู่หนึ่ง ท่านก็บอกว่า **“เขาไม่เอา เขาจะทรมาณข้าพเจ้าอยู่อย่างนี้ และจะต้องได้รับความเจ็บปวดจากการผ่าตัดอีก”** ข้าพเจ้าไม่เชื่อ แต่ผลสุดท้ายก็ต้องเข้า

โรงพยาบาลผ่าตัดอีกจริง ๆ เวลาผ่านไปเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องผ่าตัดไส้ติ่ง แต่คิดว่า เป็นการบังเอิญมากกว่า รวมแล้วเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดมาทั้งหมด ๑๖ ครั้ง สลบ ๑๔ ครั้ง ไม่สลบ ๒ ครั้ง และยังไม่รู้ว่าข้าพเจ้าจะสิ้นชีวิต จะต้องเข้าผ่าตัดกันอีกหรือไม่

ข้าพเจ้าเคยไปกราบนมัสการเกจิอาจารย์มาหลายองค์ แม้แต่การเข้าทรงก็เคยไปสัมผัส มา เพราะอยากรู้อยากศึกษาเรื่องลึกลับ เรื่องเวรเรื่องกรรม ผลสรุปจากการที่ไปพบ จะพูดถึงกรณี ของข้าพเจ้าคล้ายกันหมดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโหดเหี้ยมทารุณ ร้ายกาจ คิดแล้วไม่อยากจะ เชื่อ จนกระทั่งได้มาพบกับท่านเจ้าคุณหลวงพ่ोजรัญ ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อพบ หน้าข้าพเจ้าครั้งแรก ท่านก็ชี้หน้าว่า “ใจร้าย” ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อยังไม่ได้พูดคุยหรือซักถาม อะไรข้าพเจ้าเลย หลวงพ่อยังไม่เห็นด้วยว่าข้าพเจ้ามีชาพิการ ข้าพเจ้าคลานเข้าไปกราบ พร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคน พอเงยหน้าขึ้นมา หลวงพ่อก็อำนาจใจร้าย รู้สึกงง ไม่ได้ทำ อะไรใครเลย ทำไมหลวงพ่อบอกว่าใจร้าย หลวงพ่อบอกว่าแล้วก็หัวเราะ บอกว่า “อดีตชาติ” ท่าน เจ้าคุณหลวงพ่อบอกใช้จิตดู เห็นหนอ...เห็นหนอ...

เมื่อข้าพเจ้าไปเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครั้งแรก โดยการชักชวนจากอาจารย์มุกดา วิภาวสุ ได้ไปเข้าร่วมในโครงการพัฒนาจิตซึ่ง ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรม ราชูปถัมภ์ จัดขึ้นที่วัดอัมพวัน โดย คุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย เป็นวิทยากร ข้าพเจ้าตกลงไปด้วย เพราะเกรงใจ พี่มาชวนหลายครั้งแล้ว และยังเป็นผู้คอยดูแลช่วยเหลือให้ได้รับความสะดวก ทุกประการอีกด้วย เมื่อเดินทางไปถึงวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าก็เริ่มไม่สบายใจ อึดอัด บอกไม่ถูก เรียกว่าแข็งเป็นที่สุด ผู้คนเยอะแยะขวักไขว่ไปหมด

พิธีเริ่มด้วยการสวดมนต์ไหว้พระรับกรรมฐาน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบอกท่านเจ้าอาวาสวัด อัมพวัน มาเป็นองค์ประธานเปิดการอบรม เสร็จแล้ว เริ่มปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิปฏิบัติกันที่ หอประชุมภาวนากรศรีทิพา ข้าพเจ้าเริ่มปวดศีรษะ แล้วก็ปวดมากขึ้นเรื่อย ๆ พอถึง ๕ ทุ่มก็ อาเจียน ต้องทานยาแก้แพ้ให้่วงหลับไป พอตี ๔ ตื่นขึ้นมาทำภารกิจส่วนตัวเสร็จแล้วก็ไปที่ หอประชุมปฏิบัติกันก่อน

เวลา ๖.๐๐ น. คุณแม่สิริ ท่านก็นำมาสวดมนต์ไหว้พระ ฟังธรรม
๗.๐๐ น. ไปรับประทานอาหารเช้า

๘.๐๐ น. เข้าปฏิบัติต่อ ในวันนี้ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี คุณแม่สิริ ท่านนำลูกโยคีถวายราชสดุดี หลังจากนั้นก็เดินจงกรม นั่งสมาธิ พอเริ่มปฏิบัติ อาการปวดศีรษะก็เริ่มรุนแรงขึ้น ท้องก็ปวด ต้องนั่งเฉย ๆ อาการก็ยังไม่หาย อาเจียนออกมาเรื่อย ต้องนั่งกอดกระโถนไว้ อาเจียนแล้วอาเจียนเล่า อยู่ในห้องกรรมฐาน เลยต้องกลับที่พัก

ข้าพเจ้าตัดสินใจกลับบ้าน ได้บอกให้อาจารย์มุกดา วิภาวสุ ผู้ทำหน้าที่พี่เลี้ยงไปเหมารถมารับกลับบ้าน อาจารย์มุกดาและกัลยาณมิตรอีกหลายคนไม่ให้กลับ เพราะรู้อาการของโรคกันดี ข้าพเจ้าจนปัญญากลับไม่ได้ อาเจียนก็ยังไม่หยุด รู้สึกเพลียและทรมาณเหลือเกิน คุณสมประสงค์ ลูกศิษย์ของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อก็ได้นำเอาตะไคร้ที่หลวงพ่อกำเป็นยาไว้ มาชงน้ำให้ดื่ม พอดื่มน้ำตะไคร้ของหลวงพ่อก็ได้สักพักหนึ่ง อาเจียนก็หยุด อาการปวดศีรษะก็ทุเลาเบา คลายลงไปมาก มีแต่อาการอ่อนเพลียเท่านั้น ตอนบ่ายข้าพเจ้าเห็นว่าอาการดีขึ้นแล้ว จึงไปปฏิบัติที่หอประชุม คราวนี้ปฏิบัติได้ไม่อาเจียน ไม่ปวดท้อง ไม่ปวดศีรษะ มีสมาธิในการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐานได้ดี แต่จะหิวบ้าง คินนี้ข้าพเจ้านอนหลับสบาย

พอเช้าวันรุ่งขึ้น ตื่นขึ้นมาที่รู้สึกว่ามีความสุขกายสบายใจ ชุ่มชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก เป็นกายเป็นใจมีความสุขมาก ความสุขสดชื่นแบบนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย อาจารย์มุกดาและกัลยาณมิตรทุกคน ต่างก็มีความยินดีและมาอนุโมทนากับข้าพเจ้า แล้วพูดว่า “พี่ภาชนะแล้ว” หมายถึงชนะมารที่มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการบำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรม ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นมารมาในรูปโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าข้าพเจ้าตั้งมั่นกลับบ้านไป ข้าพเจ้าก็จะแพ้มารและแพ้ตลอดไป คุณแม่สิริท่านบอกว่า ถ้าใครมีเวรมีกรรม มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวมาก ก็จะมีอาการ เป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้าเป็นนั้น จะมากหรือน้อยสุดแต่กรรมที่ทำไว้ หลวงพ่อก่อนท่านบอกว่า การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะช่วยแก้กรรมให้เบาบางลงได้ ปฏิบัติแล้วแผ่บุญกุศลแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรอาจจะใจอ่อน เลิกจองเวรกับเราก็ได้ หรือมีชะนั้นผลบุญที่เราทำเพิ่มพูนไว้มาก ๆ จนล้น จะช่วยให้เราหนีกรรมไปห่างไกลจนกรรมตามไม่ทัน และจะหลุดพ้นได้ในที่สุด

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเชื่อในกฎแห่งกรรม เรื่องของจิตวิญญาณแล้ว หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติ และได้เข้ามาปฏิบัติที่วัดอัมพวันหลายครั้งแล้ว คนที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จะรู้กรรมด้วย

ตนเอง นี่เป็นความจริง ดังที่ได้พิสูจน์และได้พบเห็นในขณะที่นั่งสมาธิอยู่ ข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาสวยมาก ผิวเนื้อสองสี ผมยาวประป่า นัยน์ตาดำคม คิ้วโก่งเรียวได้รูปสวย นุ่งผ้าพื้นสีเขียวคล้ำ ใส่เสื้อแขนกระบอกกลมสีชมพูเข้ม มายืนจ้องดูข้าพเจ้าด้วยสายตาที่ดุขันแข็งกร้าว คล้ายกับจ้องมองคู่อาฆาตด้วยความเคียดแค้น และทำท่าจะเดินเข้ามาทำร้าย ข้าพเจ้าก็จ้องมองเธอ

ทันใดนั้นสภาพหน้าที่ชาวสวยเกลี้ยงเกลากลับเปลี่ยนไป มีเลือดแดงสด ๆ ไหลออกมาจากทางใต้ริมบนหน้าผาก ไหลออกมาเป็นทางเต็มหน้า ตาจับจ้องอยู่ที่ข้าพเจ้า และจำเดินเข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าเกิดความกลัว เลยออกจากสมาธิ ภาพหญิงนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าไปเรียนถามคุณแม่มสิริ ท่านบอกว่านั่นแหละเป็นเจ้ากรรมนายเวรที่ข้าพเจ้าไปทำร้ายเขาไว้ เธอมาปรากฏให้เห็น ต้องแผ่เมตตาแผ่บุญกุศลไปให้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้แผ่ คิดไม่ทัน ออกจากสมาธิเสียก่อน ถ้ายังอยู่ในสมาธิกำหนดตามรู้ต่อไป เราจะรู้ว่าไปทำร้ายเธอไว้อย่างไร ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบอกว่า ข้าพเจ้าสมาธิแรงแต่จิตตก ขาดการกำหนด ต้องกำหนดให้ทัน ตามให้รู้ และให้หมั่นปฏิบัติเสมอ ๆ แล้วจะดีขึ้น

ครั้งหนึ่งกรรมตามสนองข้าพเจ้าทันตาเห็นในชาตินี้ เมื่อข้าพเจ้าอายุประมาณ ๑๐ ขวบ ได้จุดไฟเผาตตายทั้งรัง เวลาผ่านไปประมาณ ๔๐ ปี กรรมนั้นก็ตามสนอง ในคืนหนึ่งประมาณตี ๓ ข้าพเจ้ากำลังนอนหลับอยู่ ก็ต้องพรวดพราดตื่นขึ้น เพราะมีตัวอะไรมากัด พอเปิดไฟดูปรากฏว่ามีมดตัวเท่ามดตะนอย สีดำปากมีเขี้ยวเหมือนก้ามปู ตัวมีขน มารุมกัดข้าพเจ้าตั้งแต่บริเวณเอวลงไปถึงขา ใต้เอามือบิดออก บางพวกก็วิ่งหนีไปโดยเร็ว บางพวกก็ไม่ไป กัดติดอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้าอยากจะเอามือถูยี้ให้ตายให้หมด แต่ใจหนึ่งห้ามไว้ไม่ให้ทำ เดี่ยวจะเป็นเวรกรรมต่อไปอีก เลยจับตึงออก ขนาดจับตึงยังไม่ค่อยยอมปลปล่อย กัดติดจนเป็นแผลเลือดออกซิบ ๆ ชั่วเวลาไม่ถึง ๑ นาที มดเหล่านั้นก็หายไปหมด ข้าพเจ้าไม่กล้านอนต่อ กลัวมดเหล่านั้นจะมากัดอีก เลยไปอาบน้ำเอาแป้งทา บ่ายวันนั้นข้าพเจ้าเป็นไข้ อักเสบแผลที่ถูกมดกัด ต้องทานยาอยู่ ๓ วัน เวลาผ่านไปประมาณ ๒ เดือน มดก็มากัดข้าพเจ้าอีก แต่คราวนี้มากัดไม่มากเหมือนคราวแรก ข้าพเจ้ารู้ตัวแล้วเขามาทวงหนี้ เพราะเราเคยทำเขาไว้ ก่อนนอนข้าพเจ้าจะนั่งสมาธิ แผ่เมตตาให้มดทุกคืน หลังจากนั้นก็ไม่มดมากัดอีกเลย

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้พบ อาจารย์วิภา รัศมีอมรวิวัฒน์ ผู้ซึ่งมีการศึกษาดี จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นศิษย์หลวงพ่อดอัมพวัน และคุณแม่มสิริ กริน

ช่วยด้วย อาจารย์ได้กรุณาใช้สมาธิตรวจกรรมให้ข้าพเจ้า ท่านบอกว่า ข้าพเจ้าทำกรรมไว้มาก ใจร้าย (พูดเหมือนหลวงพ่อกุญแจ) ต้องใช้เวรกรรมไปอีกนาน เพราะโหดเหี้ยม ดู ข้าคน ทำร้ายทั้งคนและสัตว์ ทำให้เขามีความทุกข์เดือดร้อนเจ็บปวดแสนสาหัส บางรายถึงแก่ชีวิต และบอกว่า เห็นผู้หญิงคนหนึ่งถูกข้าพเจ้าทำร้ายและทรมาณจนเดินไม่ได้ แถมยังเอาโซ่ล่ามขาไว้แล้วเอาไปขังไว้ในกรง จนถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ยังทารุณฆ่าทาสหญิงชายอีกด้วย

ฟังดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องนิทาน แต่การหมั่นเพียรปฏิบัติทำให้เชื่อว่าเป็นความจริง สิ่งลึกลับอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าประสบกับตัวเองในขณะนั่งสมาธิ ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่ระเบียงหอประชุมภาวนาศรีทิศา ข้าง ๆ พระบรมรูปของ ร. ๕ นั่งไปได้ประมาณ ๕ นาที จิตสงบดิ่งลึก ทันทีนั้นข้าพเจ้าก็มี อาการหอบ หายใจไม่สะดวก ต้องหายใจทางปาก ข้าพเจ้าอดทนนิ่งต่อไป อาการหอบยิ่งทวีความรุนแรงหนักขึ้นเหมือนกับจะขาดใจ ข้าพเจ้าไม่ได้กำหนดตาม รู้ไม่ทันกรรม กลับคิดวิตกกังวลไปว่าข้าพเจ้าเกิดเป็นโรคหอบหืดขึ้นมาอีกโรคหนึ่งแล้ว ขณะนั้น อาการหอบหนักมาก หายใจไม่ทัน ใจจะขาดอยู่แล้ว ทูรนทูราย ห้องแหงนหน้าขึ้นแล้วหายใจทางปาก ทนต่อไปไม่ไหวเลยล้มตาคืน ออกจากสมาธิอาการหอบกระสับกระส่ายอยู่นั้น หายไปเป็นปลิดทิ้งเลย เป็นไปได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้าจึงไปเล่าให้ท่านอาจารย์ พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ฟัง ท่านก็รู้ทันทีว่าเป็นอาการของกรรม ท่านบอกว่าคุณน่าจะเสียชีวิต ถ้านั่งสมาธิอยู่ต่อไปจนขาดใจไปในขณะนั้นจะดีมาก จะตัดเวรตัดกรรมที่เราเคยทำกับใครไว้นั้นหมดสิ้น และจะรู้ด้วยว่าเราไปทำอะไรเขาไว้ อาจจะไปอุดปากอุดจมูก หรือจับใครกดหน้า หรือไม่ก็บีบคอเขา ทำให้เขาหายใจไม่ออก จะถึงกับตายหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้หนี้กรรมแล้ว แต่กลับใช้ไม่หมด เพราะออกจากสมาธิเสียก่อน ความจริงแล้ว ถ้าขาดใจตายในขณะนั่งสมาธิอยู่นั้นจริง ก็ตายเพียงแค่ความรู้สึกในสมาธิเท่านั้น ตัวจริง ๆ ไม่ได้ตายไปด้วย

การนั่งสมาธิแต่ละครั้ง มักจะมีปรากฏการณ์แปลก ๆ มาปรากฏแก่ข้าพเจ้าอยู่เสมอ บางครั้ง จะมีดวงตาดำมาจับจ้องดูข้าพเจ้า มีทั้งดวงตาดู โกรธ บางครั้งก็ดวงตาขีดเขียวเหมือนคนตาย มาฆ่าเลื่องดู ข้าพเจ้าก็แผ่เมตตาไปให้ตามที่ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกุญแจสอน ภาพดวงตาเหล่านั้นก็หายไป จะเป็นอยู่อย่างนี้เสมอ

บ่อยวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่บนศาลาสุธรรมภาวนา วัดอัมพวัน ก็มีมือเอื้อมมาจากด้านขวาจะจับแขนข้าพเจ้า มองเห็นแค่ครึ่งแขน ส่วนทางด้านซ้ายก็มีผู้หญิงคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าสีคล้าย ๆ ผ้าดิบ ยืนหันข้างให้ แต่หันหน้ามามองข้าพเจ้านัยน์ตาดู จ้องมองนัยน์ตาเขียว

เลย ข้าพเจ้ากำหนดตามไม่ทันอีก ยกแขนสลัดหลบมือที่เอื้อมมาจับนั้น ลืมตาขึ้น ภาพนั้นก็หายไป

ข้าพเจ้าพยายามไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในรายการที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย จัดที่วัดอัมพวันทุกปี ได้รับการอบรมจากคุณแม่สิริ กรินชัย และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญนาวิสุทธิคุณ บัดนี้ข้าพเจ้าได้รู้ซึ่งแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ทำกรรมไว้มากมาย และจะต้องชดใช้ ข้าพเจ้าจะพยายามปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพียรให้มาก และพยายามแผ่กุศลขอโอสถกรรมจากเจ้ากรรมนายเวร เชื่อว่าสักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรจะใจอ่อน ยอมขอโอสถกรรมให้แก่ข้าพเจ้า เพราะวิปัสสนากรรมฐานเท่านั้นจะช่วยข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธาหลวงพ่อกันมาก ข้าพเจ้ามีความตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าจะต้องเดินทางไปเข้าร่วมพิธีต้อนรับปีใหม่ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อให้เกิดเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง ซึ่งท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญนาวิสุทธิคุณจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ครั้นถึงกำหนดวันเดินทาง ปรากฏว่าข้าพเจ้ามีภารกิจที่จะต้องทำ จึงได้ฝากเสื้อผ้ากับอาจารย์ลักษณะมี ธีระชาติไปก่อน แล้วจะตามไปในบ่ายวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๓๔ จะไปกับเด็กที่เป็นพี่เลี้ยงคนหนึ่งให้คอยรอรับที่วัด วันที่ ๓๐ ธันวาคม เมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระ ก็รีบไปจองตั๋วที่สถานีขนส่งตลาดหมอชิต ส่วนเด็กที่จะเดินทางไปด้วยนั้น เกิดมีภารกิจ เดินทางไปด้วยไม่ได้ ข้าพเจ้าเลยตัดสินใจไปคนเดียวเพราะนัดแล้วเด็กได้ไปส่งที่ท่ารถ ซึ่งผู้คนแออัดเต็มไปหมด เนื่องจากอยู่ในช่วงเทศกาลส่งปีเก่ารับปีใหม่ ข้าพเจ้าจองตั๋วรถทัวร์ปรับอากาศตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ น. เศษ ปรากฏว่าเกือบจะ ๑๗.๐๐ น.แล้วยังไม่ได้ขึ้นรถ เพราะรถแน่นทุกคัน ข้าพเจ้าแย่งขึ้นกับเขาไม่ไหว รู้สึกวิตกกังวลและไม่สบายใจเป็นอย่างมาก เพราะเย็นแล้ว กว่าจะไปถึงสิงห์บุรีก็คงจะเป็นเวลากลางคืน ลงรถก็ไม่ถูก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ไม่ไปก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดสู้อะไรจะเกิดก็ให้เกิด ต้องไปให้ได้ในคืนนี้ ข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อบุญนาวิสุทธิคุณและได้ทำจิตให้สงบ ทำสมาธิขอขมาท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญนาวิสุทธิคุณให้ช่วยคุ้มครองและช่วยให้เดินทางไปวัดได้ด้วยความปลอดภัย ต่อจากนั้นก็นั่งแผ่เมตตาและส่งกระแสจิตถึงหลวงพ่อบุญนาวิสุทธิคุณไปเรื่อย ๆ พอประมาณ ๑๗.๐๐ น. เศษ รถทัวร์ไปสิงห์บุรีก็เข้ามาอีกคันหนึ่ง ข้าพเจ้าตัดสินใจไปรถคันนี้ถึงยืนก็จะไป ข้าพเจ้าขึ้นไปยืนอยู่ตรงตอนหน้ารถ รถยังไม่ทันออกก็มีผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาสวย อายุไม่เกิน ๔๐ ปี นั่งอยู่ตรงที่นั่งตรงที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ ได้ถามว่า “นั่งด้วยกันไหมคะ มีที่ว่างอีกที่หนึ่ง” ข้าพเจ้าตอบทันที “นั่งคะ ขอขอบคุณคะ” เมื่อเข้าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็มาคิดแปลกใจทำไมมีที่ว่างเหลืออยู่อีก ตอนที่ขึ้นรถมาดูแล้วก็เห็นคนนั่งเต็มหมด ถ้ามีที่ว่างอยู่อย่างนี้คนที่

ขึ้นมาก่อนทำไมไม่เข้าไปนั่ง? ใช่แล้ว! บารมีของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญ ๑ หลวงพ่อช่วยลูก ดลบันดาลให้มีที่ว่างเหลืออยู่ให้ลูกได้นั่ง ๑ ที่ สาธุ ข้าพเจ้านึกในใจ

ขณะที่รถวิ่งไป ๒ ข้างทางมีด่าอะไรไม่ได้เลย ลงรถไม่ถูก เลยตัดสินใจไปลงสุดทางรถ แล้วค่อยหาทางเหมารถเข้าวัด ผู้หญิงคนที่ให้ข้าพเจ้านั่งด้วยได้ซักถามข้าพเจ้าว่าจะไปไหน ก็ได้เล่าให้เธอฟัง เธอก็แนะนำวิธีการไปเหมารถให้ พอรถเลี้ยวเข้าประตูวัด ข้าพเจ้ารู้สึกมีความอบอุ่น หายกลัว มีความปลื้มปีติชุ่มชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้ามาถึงวัดอัมพวันได้จริง ๆ มากคนเดียวได้

ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้ไปตามทางโบสถ์และไหว้พระหน้ากุฏิหลวงพ่อบุญ เพราะบารมีหลวงพ่อบุญ ๑ พุทธสิ่งมหัศจรรย์ สิ่งลึกลับต่าง ๆ นี้ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เชื่อว่ามีจริงอย่างแน่นอน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญเทศน์ว่า การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีกุศลแรงจะช่วยแก้กรรมได้ ถ้าท่านผู้อ่านยังไม่เชื่อในเรื่องเหล่านี้ ลองมาปฏิบัติดู ปฏิบัติอย่างจริงจังแล้วจะรู้ได้ด้วยตนเอง การกำหนดทุกอิริยาบถนั้นถือว่าการปฏิบัติอันดับหนึ่งทีเดียว ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ใหญ่ พระธรรมธีรราชมหามุนี ก็ได้เทศน์สอนไว้ว่า การกำหนดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกให้รู้อยู่ตลอดเวลา หายใจเข้าก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย หายใจออกก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย แบบนี้ท่านบอกว่าเราไม่ประมาท และยังเทศน์ไว้อีกว่า ถ้าอยากรวยต้องให้ทาน อยากสวยให้รักษาศีล อยากเป็นผู้มีปัญญาต้องภาวนา ข้าพเจ้าจะขอยึดมั่นในการปฏิบัติเจริญสติปัญญา ๔ ตลอดไป ตั้งแต่ข้าพเจ้าเข้าไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวันแล้ว ทำให้ความเจ็บไข้ของข้าพเจ้าทุเลาเบาคลายลงไปมาก เพราะรู้จักการกำหนด ขาก็แข็งแรงดีขึ้นด้วย

ประกาศ จุลชาติ
๑๒๔/๓ ซ.วัดใหม่พิเรนทร์
อิสราภาพ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐
โทร. ๔๖๖๐๘๗๑